

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. С., 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на втори февруари през две
хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ради Ив. Йорданов

при участието на секретаря Юлиана Д. Б.
като разгледа докладваното от Ради Ив. Йорданов Търговско дело №
20231800900040 по описа за 2023 година

Исковете са с правно основание чл.646 ал.1 т.1 ТЗ, чл.34 ЗЗД и чл.649 ал.2 ТЗ.

Г. Я. К. синдик на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност с ЕИК . със седалище с. М., община Е., обл. С., ул. “Подбалкански път 4-ти километър”, Логистичен център „У.” е предявил срещу „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност с ЕИК . със седалище с. М., община Е., обл. С., ул.“Подбалкански път 4-ти километър”, Логистичен център „У.”, „Е.“ ЕООД с ЕИК . със седалище и адрес на управление гр.С. ул.“Резбарска“ №5 и „Б.“ ООД, с ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр.С., с.К., ул. Околовръстен път № 414, за прогЛ.ване нищожността по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „Б.“ ЕООД - в несъстоятелност на изпълнението на парично задължение на „Б.“ ЕООД - в несъстоятелност към „Е.” ЕООД, извършено чрез плащания по банков път в полза на „Е.” ЕООД на следните суми:

плащане на сумата от 5758,80 лв., извършено на 24.03.2022г.,

плащане на сумата от 1927,39 лв., извършено на 11.04.2022г.,

плащане на сумата от 4266,27 лв., извършено на 05.04.2022г.,

плащане на сумата от 3970,20 лв., извършено на 20.04.2022г.;

плащане на сумата от 4126,92 лв., извършено на 14.04.2022г.;

плащането на сумата от 3425,60 лв., извършено на 25.03.2022г.,

плащането на сумата от 3154,46 лв., извършено на 30.03.2022г.

Ищецът моли, в случай, че се прогЛ.т за нищожни горните плащания, да се осъди „Е.“ ЕООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр.С., район Подуяне, ул. Резбарска

№ 5, представлявано от управителя си В.П.Н., да заплати на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност), ЕИК ., със седалище и адрес на управление: област С., община Е., с. М., ул. Подбалкански път 4 - ти километър, Логистичен център "У.", представлявано от синдика Г. Я. К., сумата от **27074,84лв.**, представляваща получени чрез банкови преводи от 24.03.2022г., 25.03.2022г. 30.03.2022г., 05.04.2022г., 11.04.2022г., 14.04.2022г. и 20.04.2022г.

С Решение №27/14.03.2022г. по т.д. №225/2021г. на Софийския окръжен съд е открито производство по несъстоятелност на „Б.“ ЕООД и едновременно с откриването на производството, длъжникът е обявен в несъстоятелност. Видно от решението началната дата на неплатежоспособността е 31.12.2018г.

С това решение - Г. Я. К., е назначена като временен синдик на несъстоятелното дружество.

Решение №27/14.03.2022г. на Софийски окръжен съд не е обжалвано и е влязло в законна сила.

С Определение № 212 от 17.05.2022 г. Г. Я. К. е назначена за постоянен синдик на „Б.“ ЕООД - в несъстоятелност.

С Решение №27/14.03.2022г. се откриват процесуалните възможности, разписани в закона, по-специално на чл.646, ал.1 от Търговския закон, за обявяване на нищожни спрямо кредиторите на несъстоятелността на определени действия и сделки, които са извършени след датата на решението на откриване на производство по несъстоятелност, не по установения ред.

Съгласно разпоредбата на чл.646, ал.1, т.1 от Търговския закон нищожно по отношение кредиторите на несъстоятелността е направеното след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност и не по установения в производството ред изпълнение на задължение, което е възникнало преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност. Синдикът счита, че в конкретния случай всички предпоставки на чл. 646, ал. 1, т. 1 от Търговския закон са налице, като конкретните правни и фактически аргументи в тази насока се основават на следното:

Първият ответник „Б.“ ЕООД е в открито производство по несъстоятелност, считано от **14.03.2022 г.**, по силата на влязло в сила Решение №27 от 14.03.2022 г., постановено от Софийски окръжен съд по т.д. №225/2021г. Едновременно с откриването на производство по несъстоятелност длъжникът е обявен в несъстоятелност, поради неплатежоспособност с начална дата на неплатежоспособността **31.12.2018 г.**

Решението е вписано по партидата на „Б.“ ЕООД в Търговския регистър на **14.03.2022 г.** под рег. №20220314173313, като считано от тази дата всички трети лица се считат за уведомени за откритото производство по несъстоятелност с оглед публичния характер на Търговския регистър и на основание чл.7 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел.

От датата на решението на откриване на производство по несъстоятелност се забранява изпълнение на задължение на длъжника, които са възникнали преди датата на

решението за производство по несъстоятелност, като кредиторите са длъжни да предявят вземанията си в сроковете по чл.685 и чл.688 от Търговския закон и се удовлетворяват по специалния ред на Търговския закон.

Синдикът моли, да бъдат прогласени за нищожни по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „Б.“ ЕООД плащания на суми в общ размер на **27074,84 лв.** (двадесет и седем хиляди седемдесет и четири лева и осемдесет и четири стотинки), които са извършени след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност, с цел погасяване на задължения на несъстоятелния длъжник към дружеството „Е.“ ЕООД, възникнали преди датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност.

Синдикът представя фактури, издадени от втория ответник „Е.“ ЕООД, видно от които между него и „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) са съществували търговски отношения по повод на предоставяни от „Е.“ ЕООД на „Б.“ ЕООД транспортни услуги (спедиция). Видно от процесите фактури обаче всички услугите са доставени преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност - през периода м. ноември - м. декември 2021 г. Следователно и задълженията за плащане на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) за доставените услуги са възникнали преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност (14.03.2022г.).

По-конкретно, издадените от „Е.“ ЕООД фактури за доставени транспортни услуги преди датата на решението за откриване на производство в несъстоятелност, са:

Фактура №6000035338/09.11.2021 г. за транспортни услуги за периода от 01.11. - 07.11.2021 г. на стойност 5758, 80 лв.;

Фактура №*****/10.12.2021 г. за транспортни услуги за периода от 01.12. - 05.12.2021 г. на стойност 1927, 39 лв.;

Фактура №6000035592/29.11.2021 г. за транспортни услуги за периода от 22.11. - 28.11.2021 г. на стойност 3427, 40 лв.;

Фактура №6000035694/30.11.2021 г. за транспортни услуги за периода от 29.11. - 30.11.2021 г. на стойност 1284, 07 лв.;

Фактура №6000036015/29.12.2021 г. за транспортни услуги за периода от 20.12. - 26.12.2021 г. на стойност 3970, 20 лв.;

Фактура №6000036008/23.12.2021 г. за транспортни услуги за периода от 13.12 - 19.12.2021 г. на стойност 4126, 92 лв.;

Фактура №6000035429/16.11.2021 г. за транспортни услуги за периода от 08.11 - 14.11.2021 г. на стойност 3425, 60 лв.;

Фактура №6000035580/26.11.2021 г. за транспортни услуги за периода от 15.11. - 21.11.2021 г. на стойност от 3154, 46 лв.

Задълженията по описаните фактури към кредитора „Е.“ ЕООД обаче са платени след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност плащания, извършени от трето, свързано лице - „Б.“ ООД, ЕИК . съгласно платежни нареждания за

извършени банкови преводи, както следва:

Платежно нареждане от 24.03.2022 г. за сумата от 5 758, 80 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура № 6000035338/09.11.2021 г.;

Платежно нареждане от 11.04.2022 г. за сумата от 1 927, 39 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура № *****/10.12.2021 г.;

Платежно нареждане от 05.04.2022 г. за сумата от 4 266, 27 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура №6000035592/29.11.2021г. и Фактура №6000035694/30.11.2021 г.;

Платежно нареждане от 20.04.2022 г. за сумата от 3970, 20 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура № 6000036015/29.12.2021 г.;

Платежно нареждане от 14.04.2022 г. за сумата от 4 126,92 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура № 6000036008/23.12.2021 г.;

Платежно нареждане от 25.03.2022 г. за сумата от 3 425, 60 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура № 6000035429/16.11.2021 г.;

Платежно нареждане от 30.03.2022 г. за сумата от 3 154, 46 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура № 6000035580/26.11.2021 г.;

Основанието на всички платежни нареждания е плащане по съответната фактура „за задължения „Б.“ ЕООД.

Изложената фактическа обстановка показва, че в конкретния случай е извършено изпълнение на задължения на несъстоятелното дружество за доставени транспортни услуги към кредитора „Е.“ ЕООД за месец ноември 2021 г. и за месец декември 2021г. съгласно издадените фактури, копие от които представяме към настоящата искова молба в общ размер на 27074, 84 лв., т.е. на задълженията възникнали преди датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, чрез плащания след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност. Следователно, налице е фактическият състав на чл.646, ал.1, т.1 от Търговския закон и плащанията чрез банкови преводи от 24.03.2022г., 25.03.2022г. 30.03.2022г., 05.04.2022г., 11.04.2022г., 14.04.2022г. и 20.04.2022г. се явяват нищожни по отношение на кредиторите на несъстоятелността.

Ищецът счита, че обстоятелството, че самите плащания фактически са извършени от трето лице- „Б.“ ООД не променя правния характер на въведената законова забрана - те представляват погА.ване на „старо задължение“ на несъстоятелния длъжник, попадащо в приложното поле на чл.646 ал.1 т.1 от Търговския закон. Третото лице- като едноличен собственик на несъстоятелния длъжник, може да е имало правен интерес (чл.74 от ЗЗД) да извърши плащането, но това плащане на практика представлява заобикаляне на забраната по чл. 646, ал. 1, т. 1 от Търговския закон, поради което не може да се толерира юридически и съдбата на това плащане следва да е същата, ако беше извършено директно от несъстоятелния длъжник.

Чл.646, ал.1, т.1 от Търговския закон предвижда особен ред за попълване на масата на

несъстоятелността чрез прогласяване за нищожно на определен кръг от действия и сделки, извършени било от длъжника, било от трето лице, но които водят до прогласяване на задължения на длъжника не по установения ред и имат отношение към масата на несъстоятелността. Прогласяването на задължението към „Е.“ ЕООД по гореизброените фактури има за резултат селективно изпълнение на задължения без да се спазват специалните процедури по удовлетворяване на вземания в производството по несъстоятелност, уредени в Търговския закон, и несъмнено води до увреждане и накърняване на правата на кредиторите на „Б.“ ЕООД - в несъстоятелност, с предявени и приети вземания в несъстоятелността.

На следващо място, следва да се вземе предвид и обстоятелството, че третото лице „Б.“ ООД, от което изхождат плащанията, едноличен собственик на капитала на „Б.“ ЕООД - в несъстоятелност, като до 17.03.2022 г. управител и на двете дружества е бил едно и също лице - Й.М., гражданин на Република С.. Посоченият факт навежда към извода за целенасочени и недобросъвестни действия, имащи за крайна цел укриване на имущество на несъстоятелното дружество и предпочитително удовлетворяване на някои кредитори пред други в пълно нарушение на правилата на закона.

В допълнение, смята, че средствата, е които „Б.“ ООД е извършвало прогласяването на задължението към „Е.“ ЕООД по съответните фактури, са част от масата на несъстоятелността на „Б.“ ЕООД - в несъстоятелност. Аргумент в тази насока е обстоятелството, че „Б.“ ЕООД има вземания за парични суми от „Б.“ ООД. Доказателство за съществуването на тези вземания, както и признание за това, най-напред, се съдържа в Годишните финансови отчети и докладите за дейността на двете дружества за 2020 г., които са обявени по партидите им в Търговския регистър. От друга страна, от дневниците за покупки, съответно дневниците за продажби на двете дружества по ЗДДС, се установява надлежно осчетоводяване на вземане, съответно задължения по фактури, което съгласно константната практика на ВКС е признание за възникване и съществуване на вземанията. Още в началната фаза по разглеждане на молбата за несъстоятелност е наложен запор като предварителна обезпечителна мярка на основание чл. 629а от ТЗ на всички вземания на „Б.“ ЕООД от „Б.“ ООД по силата на Определение №130/12.11.2021г. постановено по т.д. №225/2021г. по описа на СОС, потвърдено с Определение №72/04.02.2022 г., постановено по в.ч.т.д. №87/2022 по описа на САС. Впоследствие, действието на запора на вземанията като предварителна обезпечителна мярка е заменено с действието на общите възбрана и запор върху цялото имущество на „Б.“ ЕООД по силата на Решение №27/14.03.2022 г., постановено по т.д. №225/2022г. по описа на СОС.

Следователно, плащайки на кредитора „Е.“ ЕООД, „Б.“ ООД се разпорежда с право от масата на несъстоятелността - правото на вземане на „Б.“ ЕООД - в несъстоятелност от „Б.“ ООД, което, е заповирано.

Следва да се отбележи и обстоятелството, че с цел събиране на вземанията на несъстоятелното дружество от „Б.“ ООД е заведен осъдителен иск пред Софийски градски съд, по който е образувано т.д. №1998/2022 г., Търговско отделение, VI-2 състав. С отговора

на исковата молба ответникът „Б.“ ООД излага твърдения, че е извършил прихващане на задълженията си към „Б.“ ООД - в несъстоятелност, с твърдяно от него вземане, възникнало въз основа на плащания на задължения на несъстоятелното дружество към трети лица - кредитори. Част от тези плащания, на които се основава „Б.“ ООД и въз основа на които се опитва да се домогне до резултатите на компенсацията, са процесиите плащания към „Е.“ ЕООД чрез банкови преводи от 24.03.2022г., 25.03.2022г. 30.03.2022г., 05.04.2022г., 11.04.2022г., 14.04.2022г. и 20.04.2022г. По-специално, ответникът „Б.“ ООД твърди, че плащайки процесните суми, е извършило погА.ване на задълженията си към „Б.“ ЕООД - в несъстоятелност по издадени и осчетоводени от двете дружества фактури, вземането по която несъмнено представлява част от масата на несъстоятелността и е поставено под запор.

Осъдителен иск, обусловен от установителния иск по чл.646 ал.1 от Търговския закон;

В случай, че се уважи предявения установителен иск по чл. 646, ал. 1, т. 1 от Търговския закон и се прогласи нищожността на плащанията от 24.03.2022г., 11.04.2022г., 24.03.2022г., 20.04.2022г., 14.04.2022г., 25.03.2022г. и 30.03.2022г. към кредитора „Е.“ ЕООД в общ размер на 27071,84лв., предявява и обусловения осъдителен иск, като моли да се осъди „Е.“ ЕООД, ЕИК ., да заплати на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност, сумата от 27 074,84лв., представляваща получени чрез банкови преводи от 24.03.2022г., 25.03.2022г. 30.03.2022г., 05.04.2022г., 11.04.2022г., 14.04.2022г. и 20.04.2022г.

С уточнителна молба ищецът Г. Я. К. синдик на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност уточнява, че е сключен Договор за доставка на транспортни услуги между „Е.“ ЕООД и „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност).

Титуляр на задължението по процесиите фактури, издадени от „Е.“ ЕООД е „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност).

Обстоятелствата по т. 1 и т. 2 по-горе се установяват по категоричен начин от изявленията на „Б.“ ООД, изложени на стр. 14-15, позиции 10-17 от отговор на искова молба по т.д. №1998/2022г. по описа на СГС, препис от който е представен към исковата молба.

Въпреки неколккратно отправени покани несъстоятелното дружество „Б.“ ЕООД - в несъстоятелност не е представило на синдика своята счетоводна и търговска документация, за което са налични доклади на синдика, представени по делото по несъстоятелност.

Ответникът „Е.“ ЕООД е депозирал отговор на исковата молба.

Оспорва предявените искове по основание и размер. Същите са неоснователни, поради което моли да бъдат отхвърлени изцяло.

Исковата молба е предявена срещу трима ответници, без ищецът да е конкретизирал при какви условия е направено субективното съединяване на предявените искове. Следва съдът да задължи ищеца да посочи какъв е видът на другарството между ответниците, както и солидарна ли е отговорността помежду им.

Счита, че не е изпълнен фактическият състав на чл.646, ал.1, т.1 от ТЗ, на който са

основани предявените искове. Не са налице предвидените в тази законова разпоредба условия, а именно плащането на задължение, възникнало преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност, да е извършено от несъстоятелния длъжник или от негово име и с негови средства.

Както е посочено в исковата молба от ищеца, платец на процесните суми не е „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност), а трето лице „Б.“ ООД, което е отделен правен субект, различен от „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност). Обстоятелството, че платилото трето лице е свързано с несъстоятелния длъжник в качеството на едноличен собственик на капитала му е без значение в случая. Плащането не може да бъде приравнено, поради тази причина на плащане, осъществено от обявения в несъстоятелност длъжник.

Освен това, оспорва твърдението на ищеца, че задълженията по всички процеси фактури са платени след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност.

Фактура №6000035338 от 09.11.2021г. за сумата 5758,80 лв. не е платена на 24.03.2022 г., както се твърди в исковата молба, а на 22.02.2022 г. Това е видно от извлечението за извършените трансакции по разплащателната сметка на „Е.“ ЕООД. С междубанков превод № 737POIN22053006U от 22.02.2022г. по номер трансакция 737B2P122053016S е платена горепосочената фактура № 6000035338 от 09.11.2021 г.

С преведената на 24.03.2022г. сума в размер на 5758,80 лв. с платежно нареждане №108073/24.03.2022 г., в което погрешно е посочено, че се плаща ф-ра № 6000035338 от 09.11.2021г. (повторно плащане), ответното дружество е закрило фактура №*****/31.10.2021г. на стойност 5313,60 лв. и частично фактура № 6000035429/16.11.2021г. за сумата 445,20 лв.

Независимо, че в платежните нареждания е посочено, че основанийето за плащане е погА.ване на задължения на „Б.“ ЕООД, оспорва твърдението в исковата молба, че тези плащания на практика представлявали заобикаляне на забраната по чл. 646, ал. 1, т. 1 от ТЗ. Тази забрана е насочена единствено към обявения в несъстоятелност длъжник и нейното приложно поле не може да бъде разширявано и спрямо други лица. Нормата на чл. 646, ал. 1, т. 1 от ТЗ има императивен характер и същата не може да бъде тълкувана разширително.

В случая плащанията не са извършени със средства на несъстоятелния длъжник, поради което масата на несъстоятелността не е намалена, а на кредиторите по несъстоятелността не са причинени вреди.

Оспорва твърдението в исковата молба, че тъй като до 17.03.2022 г. управител и на двете дружества е било едно и също лице, то действията на платеща са били целенасочени и недобросъвестни, имащи за цел укриване на имущество на несъстоятелното дружество и предпочително удовлетворяване на някои от кредиторите. Процесните плащания са извършвани след 24.03.2022г., когато управител на „Б.“ ООД вече е друго лице, а именно Й.П..

Оспорва твърдението на ищеца, че средствата, с които „Б.“ ООД е извършвало

плащанията са част от масата на несъстоятелността на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност). Несъстоятелен е аргументът, който се посочва в подкрепа на това твърдение, а именно, че несъстоятелното дружество имало вземания на парични суми от „Б.“ ООД и затова платените от последното суми са част от масата на несъстоятелността.

Първо, твърдението не е конкретизирано и не са посочени какви са тези вземания, в какъв размер, от какво произтичат, ликвидни и изискуеми ли са и откога. Липсата на конкретика прави невъзможно за „Е.“ ЕООД в качеството на ответник да организира по адекватен начин защитата си относно твърдението, че плащанията са със средства, принадлежащи на масата по несъстоятелност.

На второ място, оспорва и твърдението, че са налице прихващания между „Б.“ ООД и несъстоятелното дружество, за които ищецът черпи аргумент от възраженията на „Б.“ ООД по т.д. №1998/2022г. по описа на СГС, ТО, VI-2 състав. И тук липсват конкретни данни относно твърдяното прихващане - какви задължения на „Б.“ ООД са прихванати, дали и откога са ликвидни и изискуеми вземанията на несъстоятелното дружество.

Освен това, следва да се има предвид, че т.д. №1998/2022г. по описа на СГС, ТО, VI-2 състав е висящо и по него няма влязло в сила решение. А дори и да има, то не би имало сила на пресъдено нещо по отношение на „Е.“ ЕООД, тъй като той не е страна по това дело. Затова позоваването на възражения и твърдения, направени от „Б.“ ООД, които са свързани с факти и обстоятелства по съдебно дело, по което ответникът „Е.“ ЕООД не е страна е безпредметно и ирелевантно по настоящия спор.

Трето, прихващането съгласно чл.104, ал.1 от ЗЗД, както и това по чл. 645 от Търговския закон, следва да се извърши по предписания законов ред, а в случая същият не е спазен. Съгласно чл.104, ал.1 от ЗЗД, „прихващането се извършва чрез изявление на едната страна, отправено до другата“. Изявлението трябва да предшества действията по прихващането или най-късно да съвпада с момента на извършване на прихващането.

Следва да се има предвид разпоредбата на чл. 648 от ТЗ, според която „При сделка, по отношение на която са приложени разпоредбите на чл. 646 или 647, даденото от третото лице се връща, а ако даденото не се намира в масата на несъстоятелността или се дължат пари, третото лице става кредитор.“

Дори и предявените иски по настоящото дело да приключат с влязло в сила решение в полза на ищеца, по силата на горепосочената разпоредба третото лице, в случая „Б.“ ООД, става кредитор по отношение на даденото от него, а не несъстоятелното дружество, респ. масата по несъстоятелността. При това положение не е налице правен интерес от воденето на настоящото дело от страна на синдика на несъстоятелното дружество. А съгласно чл. 6 от ГПК, едно лице има право да предяви иск, когато има правен интерес от това. В случая такъв интерес липсва, щом в крайна сметка кредитор по предявеното вземане би станало трето лице.

Въз основа на всичко гореизложено счита, че предявените иски са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Ответникът „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност с ЕИК . не е взел становище по иска, редовно призован при условията на чл.50 ал.2 ГПК.

Ответникът „Б.“ ООД, с ЕИК ., не е взел становище по иска, редовно призован при условията на чл.50 ал.2 ГПК.

Ищецът Г. Я. К. синдик на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност е подал допълнителна искова молба.

Счита, че предявения иск по реда на чл. 646, ал. 1 от ТЗ, както и обусловения от него иск по чл. 649 от ТЗ са допустими.

Исковете са предявени в качеството му на постоянен синдик на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност, като материалноправната ми легитимация произтича пряко от разпоредбата на чл. 649, ал. 1 от Търговския закон.

Искът по чл. 646, ал. 1, т. 1 от Търговския закон е предявен срещу тримата ответници като задължителни необходими другари в качеството им на страни във връзка с атакуваното плащане, а осъдителният иск е насочен срещу ответника „Е.“ ЕООД в качеството му на лице, в полза на което е извършено изпълнение на задължение.

Относно направените от „Е.“ ЕООД възражения за основателността на исковете:

Счита доводите на „Е.“ ЕООД, че платец на процесните суми бил „Б.“ ООД и не било налице плащане чрез средства на несъстоятелния длъжник за напълно неоснователни.

Разпоредбата на чл.646, ал.1, т.1 от ТЗ е категорична, че нищожно по отношение кредиторите на несъстоятелността е направеното след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност изпълнение на задължение, което е възникнало преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност, не по установения в производството ред. Законът не се интересува дали плащането е извършено директно от длъжника или от трето лице. Важното е, че то е осъществено след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност с цел погасяване на „стари задължения“ (възникнали преди датата на Решението за откриване на производство по несъстоятелност), като е нарушен предвиденият в Търговския закон ред за удовлетворяване на кредиторите. В този смисъл е и практиката на Върховния касационен съд.

Така, например, в Решение №264 от 20.03.2023г. по т.д. №1097/2023г. ВКС, върховните съдии постановяват, че: „Релевантно за хипотезата на чл.646, ал.1, т.1 от ТЗ е изпълнението на задължение, което е възникнало преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност - изпълнение от длъжника и изпълнение спрямо длъжника, изпълнение от длъжника или от трето лице към кредитора, за да бъде отречено действието на всяко изпълнение, което има отношение към масата на несъстоятелността не по установения ред. Целта е да бъде разрушен погасителният ефект на осъщественото изпълнение; при парично изпълнение - на осъщественото плащане. ...Меродавна е датата на извършването на действието, като законът не поставя условие за характера на задължението и изисквания действието да е извършено непременно от длъжника.“

Във връзка с направените от ответника „Е.“ ЕООД изявления в отговора на исковата молба, че с преведената на 24.03.2022 г. парична сума в размер на 5758,80лв. с платежно нареждане №08073/24.03.2022г., ответникът е погасил задълженията по фактури №*****/31.10.2021г. и частично фактура №6000035429/16.11.2021г., уточнява, че с процесното плащане от 24.03.2022г., извършено след датата на Решението за откриване на производство по несъстоятелност, са извършени погасяване на „стари задължения“ на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност, възникнали преди датата на Решението за откриване на производство по несъстоятелност (съгласно фактури от 31.10.2021г. и 16.11.2021г.), т.е. плащането се явява нищожно на основание чл. 646, ал. 1, т. 1 от Търговския закон.

В конкретния случай, налице са всички предпоставки по чл.646, ал.1, т.1 от Търговския закон:

извършено е изпълнение на задължения, които са възникнали преди датата на Решението за откриване на производство по несъстоятелност - фактурите са издадени от „Е.“ ЕООД в периода 01.11.2021г.-31.12.2021г. и се отнасят за задължения за заплащане на транспортни услуги, доставени на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) в този период, т.е. задължението е възникнало преди 14.03.2022г., което е датата на Решението за откриване на производство по несъстоятелност;

изпълненията са извършени след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност - в полза на „Е.“ ЕООД са направени 7 банкови преводи от 24.03.2022г., 25.03.2022г. 30.03.2022г., 05.04.2022г., 11.04.2022г., 14.04.2022г. и 20.04.2022г.;

изпълнението на задълженията не е по установения в закона ред - „Е.“ ЕООД е следвало да предяви вземанията си срещу „Б.“ ЕООД в рамките на сроковете и по реда на чл. 685 и чл. 688 от Търговския закон и да получи удовлетворение при разпределяне на осребреното имущество на длъжника по реда на чл. 722 от Търговския закон.

Оспорва доводите на „Е.“ ЕООД, че на кредиторите по несъстоятелността не били причинени вреди и масата на несъстоятелността не била намаляла. Смята, че трябва да се прави разграничение между исковите по чл.647 от Търговския закон, от една страна, и тези по чл.646, ал.1 от Търговския закон. Преферентната защита по чл.646, ал. 1 от Търговския закон не се основава на твърдения за редукия на масата на несъстоятелността, увреждаща всички кредитори, както е при исковите по чл.647 от Търговския закон, а на такива, създаващи преференция, променяща поредността на удовлетворяване на отделен кредитор спрямо останалите кредитори на несъстоятелността. Причината законодателят да е въвел възможност за атакуване на плащанията по чл.646, ал.1, т.1 от Търговския закон като нищожни спрямо кредиторите на несъстоятелността е тяхното действие по отношение на специалните правила за разпределение на имуществото на несъстоятелния длъжник след неговото осребряване между кредиторите с приети вземания.

С извършването на плащане с преферентен ефект длъжникът „предпочита“ един измежду кредиторите си, с което го облагодетелства, позволявайки му да заобиколи реда за удовлетворяване, уреден в чл.722 ТЗ. Това от своя страна, води до накърняване на един от

основните принципи на производството по несъстоятелност - принципа за равенство на кредиторите. Следователно, противоправността при исковите по чл.646 от ТЗ се изразява в създаването на неправомерна привилегия в полза на някой от кредиторите, което позволява на последния да избегне конкуренцията на останалите.

Извършените плащания в полза на „Е.“ ЕООД представляват погА.ване на задължение, попадащо в приложното поле на чл. 646, ал. 1, т. 1 от Търговския закон.

Ответникът „Е.“ ЕООД е подал допълнителен отговор на допълнителната искова молба.

Оспорва довода на ищеца, че „законът не се интересува дали плащането е извършено директно от длъжника или от трето лице“. Цитираното в допълнителната искова молба решение на ВКС е неточно и няма отношение към процесния казус. Ако има подобно произнА.не от страна на ВКС, то е постановено във връзка с различни обстоятелства и правоотношения и не би могло да се ползва по настоящото дело.

Оспорва твърдението, че е налице практика на Върховния касационен съд в подкрепа на горепосочения довод. Напротив, налице е практика в обратния смисъл, напр. Определение №514/15.08.2014г. на ВКС, 2-ро търг. отд. по т.д. №3687/2013 г. В същото е прието при подобна фактическа обстановка - плащане на задължение на длъжника от трето лице, че не е налице фактическият състав на чл.646, ал.1. т.1 ТЗ. Тъй като действието не е извършено от длъжника. Не може да се приеме, че се касае за актив, напуснал патримониума на обявеното в несъстоятелност дружество, защото то не е извършило никакво плащане и масата по несъстоятелността не е накърнена.

Както е посочено в отговора на исковата молба, не е налице правен интерес за ищеца от предявяване на установителния иск по чл.646, ал.1, т.1 от ТЗ. Плащането, осъществено не от несъстоятелния длъжник, а от трето лице, има за резултат отпадане на задължение (пасив) на длъжника, поради което масата на имуществото му не намалява, а напротив-увеличава се.

Освен това, не е налице плащане с преферентен ефект, нито заобикаляне на реда за удовлетворяване на кредиторите, уреден в чл.722 ТЗ.

Софийският окръжен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

С Решение №27/14.03.2022г. по т.д. №225/2021г. на Софийския окръжен съд е открито производство по несъстоятелност на „Б.“ ЕООД и едновременно с откриването на производството, длъжникът е обявен в несъстоятелност. Началната дата на неплатежоспособността е 31.12.2018г.

С това решение - Г. Я. К., е назначена като временен синдик на несъстоятелното дружество.

Решение №27/14.03.2022г. на Софийски окръжен съд не е обжалвано и е влязло в законна сила.

С Определение №212 от 17.05.2022г. по т.д. №225/2021г. на Софийския окръжен съд

Г. Я. К. е назначена за постоянен синдик на „Б.“ ЕООД - в несъстоятелност.

С Определение №365 от 18.09.2023г. т.д №225/2021г. на Софийския окръжен съд за постоянен синдик на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност е назначена З. Ц. Л..

С определение от 17.11.2023г. е конституиран „К.“ ЕАД като трето лице помагач на страната на ищеца-синдик З. Ц. Л. на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност.

Третото лице помагач „К.“ ЕАД е взел становище, че исквете са основателни.

По делото не се спори, че без формално сключен договор между „Е.“ ЕООД, като изпълнител и „Б.“ ЕООД, като възложител са извършвани транспортни услуги.

По делото се представиха преписи от Фактура №6000035338/09.11.2021г., фактура №*****/10.12.2021г., фактура №6000035592/29.11.2021г., фактура №6000035694/30.11.2021г., фактура №6000036015/29.12.2021г., фактура №6000036008/23.12.2021г., фактура №6000035429/16.11.2021г., фактура №6000035580/26.11.2021г.

По делото се представиха Платежно нареждане от 24.03.2022 г. за сумата от 5758,80 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура №6000035338/09.11.2021г.; Платежно нареждане от 11.04.2022г. за сумата от 1927,39 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура №*****/10.12.2021 г.; Платежно нареждане от 05.04.2022г. за сумата от 4 266,27лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура №6000035592/29.11.2021г. и Фактура №6000035694/30.11.2021 г.; Платежно нареждане от 20.04.2022 г. за сумата от 3970, 20 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура № 6000036015/29.12.2021 г.; Платежно нареждане от 14.04.2022 г. за сумата от 4 126,92 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура № 6000036008/23.12.2021 г.; Платежно нареждане от 25.03.2022 г. за сумата от 3 425, 60 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура № 6000035429/16.11.2021 г.; Платежно нареждане от 30.03.2022 г. за сумата от 3 154, 46 лв., с което се погА.ват задълженията на „Б.“ ЕООД (в несъстоятелност) по фактура № 6000035580/26.11.2021г.;

От заключение на вещото лице по съдебно-счетоводна експертиза, което съдът изцяло възприе, се установи, че задължението на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност към „Е.“ ЕООД по Фактура №6000035338/09.11.2021г., фактура №*****/10.12.2021 г., фактура № 6000035592/29.11.2021г., фактура №6000035694/30.11.2021 г., фактура № 6000036015/29.12.2021г., фактура №6000036008/23.12.2021г., фактура № 6000035429/16.11.2021г., фактура №6000035580/26.11.2021г. е във връзка с предоставени транспортни услуги /спедиция/ през периода ноември - декември 2021 г. и възлиза на обща стойност 27 074,84 лв.

Задълженията са възникнали към датите на тяхното издаване, преди 14.03.2022г. - дата на откриване на производството по несъстоятелността и обявяване на длъжника в несъстоятелност.

Видно от представените платежни нареждания и извлечения от счетоводната система на „Е.“ ЕООД по сметка 411 Клиенти, партида на „Б.“ ЕООД, задължението по процесните фактури на стойност 27 074,84 лв. е погасено чрез плащания по банков път от „Б.“ ООД в полза на „Е.“ ЕООД

Плащанията са извършени по сметка на „Е.“ ЕООД в „У.“ с IBAN: BG90 UNCR 7000 1522 **** от сметка на „Б.“ ООД в Българска банка за развитие с IBAN: BG97 NASB 9620 10**** и Банка ДСК с IBAN: BG92 STSA 9300 0020 ***.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Искът по чл.646, ал.1, т.1 ТЗ е допустим и основателен.

Искът е предявен от синдика на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност в кръга на правомощията му по чл.649 ал.1 ТЗ.

За основателността на иск по чл.646, ал.1, т.1 ТЗ следва да се установят следните кумулативно доказани факти:

- изпълнение на задължение, което е възникнало преди датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност;
- изпълнението е извършено след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност;
- изпълнението да не е по установения от закона ред;

По делото се доказва, че задължението на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност към „Е.“ ЕООД на стойност 27074,84 лв., за транспортни услуги, извършени, през периода ноември - декември 2021 г., платена чрез банкови преводи от 24.03.2022г., 25.03.2022г. 30.03.2022г., 05.04.2022г., 11.04.2022г., 14.04.2022г. и 20.04.2022г., е за транспортни услуги и е възникнало преди датата на решението за откриване на производство 14.03.2022г. на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност.

Изпълнението чрез банкови преводи в периода от 24.03.2022г., 20.04.2022г. плащания е извършено след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност - 14.03.2022г.

По отношение на последния елемент от фактическия състав- изпълнението да не е по установения от закона ред.

Съдът приема, че с Решение №27/14.03.2022г. по т.д. №225/2021г. на Софийския окръжен съд, освен откриване на производството по несъстоятелност длъжникът „Б.“ ЕООД е обявен в несъстоятелност, като са прекратени правомощията на органите на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност, лишени са от правото да управляват и се разпореждат с имуществото от масата на несъстоятелността и е назначен временен синдик. Ето защо изпълнение на задължение на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност валидно може да се осъществява единствено от синдика с имущество от масата на несъстоятелността.

Не се спори между страните, а се установява и от представените платежни нареждания и заключението по ССЕ, че плащанията на задължението чрез банковите

преводи е осъществено от „Б.“ ООД.

Ето защо плащането от „Б.“ ООД на задължение на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност към „Е.“ ЕООД не е осъществено от синдика, съответно извършено по установения от закона ред.

И тук следва да се отговори на възраженията на ответниците „Е.“ ЕООД и „Б.“ ООД дали изпълнението следва да е от длъжника, респективно с вещ или право от масата на несъстоятелността на длъжника и да я уврежда.

В нормата на чл.646 ал.1 ТЗ не е изрично отразено, че изпълнението на задължението следва да е извършено от длъжника, съответно с имущество от масата на несъстоятелността, за разлика от ал.2 на чл.646 ТЗ, където това изрично е формулирано.

За хипотезите на чл.646 ал.1 т.2 учредяване на залог или ипотека върху право или вещ от масата на несъстоятелността и т.3 сделка с право или вещ от масата на несъстоятелността, действието следва да е извършено от длъжника, тъй като само органи дружеството, различни от синдика могат да ги извършат.

По отношение на т.1 на чл.646 ал.1 ТЗ изпълнение на задължение след датата на решението за откриване на производство, което е възникнало преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност законодателят не е поставил изискване плащането на задължение на длъжника да е извършено от длъжника. Поради това изпълнение, извършено от друго лице, ако попада в хипотезата на посочените нормата факти, води до предвидените в чл.646 ал.1 т.1 ТЗ правни последици. И тъй като се доказва възникване на задължение на стойност 27074,84лв., за транспортни услуги, извършени, през периода ноември - декември 2021 г., платено чрез банкови преводи от 24.03.2022г., 25.03.2022г. 30.03.2022г., 05.04.2022г., 11.04.2022г., 14.04.2022г. и 20.04.2022г. преди РОПН, платено след РОПН, плащанията са в нарушение на посочената разпоредба и са нищожни по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност.

Въпреки, че не е оштетена масата на несъстоятелността, не се променя размера или основанието на задължението, не се променят привилегиите, тежести или обезпечения при осъществен фактически състав на нормата на чл.646 ал.1 т.1 ТЗ изпълнението е нищожно.

Последица от това нищожно плащане на чуждо задължение са предвидени в нормата на чл.34 ЗЗД „Е.“ ЕООД дължи връщане на платеното на „Б.“ ООД и чл.648 ТЗ „Е.“ ЕООД става кредитор за дължимата сума на стойност 27074,84 лв., стойността на транспортни услуги, извършени, през периода ноември - декември 2021 г.

Ето защо този иск следва да се уважи.

По отношение на иска с правно основание, чл.34 ЗЗД и чл.649 ал.2 ТЗ на синдика на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност срещу „Е.“ ЕООД за присъждане на сумата на стойност 27074,84 лв., задължение, платено чрез банкови преводи от 24.03.2022г., 25.03.2022г. 30.03.2022г., 05.04.2022г., 11.04.2022г., 14.04.2022г. и 20.04.2022г.

Искът е допустим, но неоснователен.

Искът е предявен от синдика на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност в кръга на правомощията му по чл.649 ал.1 ТЗ.

Съдът споделя аргументите на ответника „Е.“ ЕООД, че не следва да се уважава иск срещу „Е.“ ЕООД да плати на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност сумата 27074,84 лв., тъй като сумата не е платена от „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност.

Ето защо следва да се отхвърли обусловения иск по чл.34 ЗЗД и чл.649 ал.2 ТЗ да се осъди „Е.“ ЕООД да заплати на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност сумата 27074,84 лв., които са извършени след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност от „Б.“ ООД, погА.ване на задължения на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност към „Е.“ ЕООД, възникнали преди датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, направени не по установения в производството ред, чрез банкови преводи от 24.03.2022г., 25.03.2022г. 30.03.2022г., 05.04.2022г., 11.04.2022г., 14.04.2022г. и 20.04.2022г.

По отношение на разноските.

Предвид уважаването на иска по чл.646 ал.1 т.1 ТЗ, по който ответник е „Б.“ ООД не му се дължат разноски, чл.78 ал.3 ГПК.

Тъй като осъдителния иск е отхвърлен на основание чл.649 ал.6 ТЗ ответното дружество „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност следва да понесе дължимата държавна такса в размер **541,50лв.** (27074,84 лв./4 по 4% по 2 иска).

По изложените съображения Софийският окръжен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.646, ал.1, т.1 ТЗ и чл.124 ГПК по отношение на страните синдика **З. Ц. Л.** на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност с ЕИК ., „Б.“ **ЕООД** – в несъстоятелност с ЕИК . със седалище с. М., община Е., обл. С., ул. “Подбалкански път 4-ти километър”, Логистичен център „У.”, „Б.“ **ООД**, с ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., с. К., ул. „Околовръстен път“ №414 и „Е.“ **ЕООД** с ЕИК . със седалище и адрес на управление гр.С. ул.“Резбарска“ №5 и кредиторите на несъстоятелността на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност с ЕИК . нищожността на плащания на суми в общ размер на **27 074,84 лв.** (двадесет и седем хиляди седемдесет и четири лева и осемдесет и четири стотинки), които са извършени от „Б.“ ООД след 14.03.2021г.- датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност на „Б.“ ЕООД, възникнали преди датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност 14.03.2021г., направени не по установения в производството ред, чрез банкови преводи от 24.03.2022г., 25.03.2022г. 30.03.2022г., 05.04.2022г., 11.04.2022г., 14.04.2022г. и 20.04.2022г.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от синдика **З. Ц. Л.** на „Б.“ ЕООД – в

несъстоятелност с ЕИК . иск с правно основание, чл.34 ЗЗД и чл.649 ал.2 ТЗ срещу „Е.“ ЕООД с ЕИК . със седалище и адрес на управление гр.С. ул.“Резбарска“ №5 да бъде осъден „Е.“ ЕООД да заплати на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност с ЕИК . сумата **27074,84 лв.** (двадесет и седем хиляди седемдесет и четири лева и осемдесет и четири стотинки), които са извършени от „Б.“ ЕООД след 14.03.2021г.- датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност на „Б.“ ЕООД, възникнали преди датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност 14.03.2021г., направени не по установения в производството ред, чрез банкови преводи от 24.03.2022г., 25.03.2022г. 30.03.2022г., 05.04.2022г., 11.04.2022г., 14.04.2022г. и 20.04.2022г.

Решението е постановено при участието на „К.“ ЕАД, ЕИК., със седалище и адрес на управление, гр.С., ул.“Челопешко шосе“ №36 като трето лице помагач на страната на ищеца синдик З. Ц. Л. на „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност.

ОСЪЖДА на основание чл.649 ал.6 ТЗ „Б.“ ЕООД – в несъстоятелност с ЕИК . със седалище с. М., община Е., обл. С., ул. “Подбалкански път 4-ти километър”, Логистичен център „У.”, да заплати на **Софийския окръжен съд** с адрес гр.С. бул.“Витоша“ №2 сумата **541,50 лева** (петстотин четиридесет и един лева и петдесет стотинки), представляваща държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд гр.С. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски окръжен съд: _____